

ת"ד 15196/02/20 - מדינת ישראל נגד שלום פשר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 15196-02-20 מדינת ישראל נ' פשר
בפני: כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלום פשר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חצייה בבטחה** לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה תשכ"א-1961; **נהיגה בקלות ראש** לפי סעיף 63(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961 בזיקה לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961; **התנהגות הגורמת נזק** לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961; **גרימת חבלה של ממש** לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 22.09.2019 בסמוך לשעה 17:40 נהג הנאשם אוטובוס ציבורי מ.ר. 9233301 בת"א ברחוב ה' באייר ממערב למזרח, התקרב לצומת עם רחוב וייצמן, פנה ימינה בצומת ופגע עם פינה שמאלית קדמית של האוטובוס בהולכת הרגל שחצתה את הכביש על מעבר החצייה או בסמוך אחריו, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש בכך נגרמו לה חבלת ראש עם דמם מוחי, שבר בגולגולת, בצלעות, קונטוזיות ואף הורדמה, אושפזה והועברה לשיקום.

לטענת המאשימה התאונה נגרמה בעטייה של נהיגה רשלנית מצד הנאשם שלא נתן תשומת לב מספיקה לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל על אף שיכול היה להבחין בה ולא אפשר לה להשלים את מעבר החצייה בבטחה.

לטענת הנאשם לא עלה בידה של המאשימה לבסס ראיותיה ברמת ההוכחה הנדרשת בהליך הפלילי בהיעדר תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמה כלשהי מצד הנאשם באשר לאחריות לקרות התאונה. לגרסת הנאשם הולכת הרגל חצתה את הכביש כ- 6 מטר לאחר מעבר החצייה כשהיא מוסתרת ע"י שיח דקל ולא ניתן היה להבחין בה מבעוד מועד.

בישיבת ההקראה שנערכה ביום 21.03.2021 הנאשם הודה בנהיגה, בזמן, במקום ובתוצאות התאונה אך כפר

עמוד 1

באחריותו לתאונה ולכך שהולכת הרגל חצתה במעבר חצייה.

דין והכרעה

1. מטעם המאשימה העידו 2 עדים.
2. עדת התביעה הראשונה הייתה הנפגעת הגב' ליודמילה אברמוב (ילידת 1955) אשר העידה כי אינה זוכרת דבר מהתאונה וסיפרה על החבלות שנגרמו לה. העדה לא נחקרה בחקירה נגדית. (ראה עמוד 5 שורות 9-10 לפרוטוקול, עמוד 6 שורות 2-9 לפרוטוקול).
3. עד התביעה השני רס"ב יוסי ירקוני העיד כי הינו בוחן תנועה במשטרת ישראל מזה כ- 20 שנים ועשה את עבודת הבוחנות בתיק.
- מדוח הבוחן עולה כי התאונה התרחשה באור יום, ניסוי שדה הראייה התבצע ממקום מושבו של נהג האוטובוס ונמצא כי הנאשם יכול להבחין ממרחק של 15 מ' לפני מעבר החצייה במעבר החצייה ובמדרכות הסמוכות לו. כמו כן נבדקה האפשרות שהולכת הרגל חצתה לאחר שיח עץ הדקל, מרחק של 1.6 מ' דרומית למעבר החצייה ונמצא כי אין כל קושי בשדה הראייה.
- העד ציין כי בניסוי שדה הראייה שערך מצא כי הנאשם יכול וצריך היה להבחין בהולכת הרגל בעודה על אי התנועה ולו היה מבחין בה התאונה הייתה נמנעת. (ראה עמוד 7 שורות 17-20 לפרוטוקול)
- בחקירתו הנגדית אישר הבוחן כי הנפגעת חצתה מאחורי עץ הדקל וברוב הגינותו העיד כי טעה ומרחק הולכת הרגל ממעבר החצייה הינו 3.6 מ'. עם זאת הדגיש כי הנאשם יכול היה להבחין בהולכת הרגל ואף אם הייתה חוצה במרחק של 6 מ' ממעבר החצייה אין הדבר מוריד מרשלנות הנאשם. (ראה עמוד 8 שורות 4-15 לפרוטוקול)
4. יוער כי אף הנאשם עצמו מסר בחקירתו במשטרה (מוצג ת/13) כי הולכת הרגל חצתה במרחק של כ- 4 מטרים לאחר מעבר החצייה.
5. בחקירת הנאשם במשטרה מסר כי הבחין לראשונה בהולכת הרגל לאחר שפנה ימינה, עבר את מעבר החצייה ומיד בלם. (מוצג ת/13 שורות 44-46). למעשה הנאשם הבחין בהולכת הרגל עובר לפגיעה מה גם שלא נמצאו סימני בלימה במקום. (ראה ת/3 ס' 10).
6. לעניין מהירות נסיעת הנאשם, בהסתמך על ממצאי הטכוגרף מצא הבוחן כי מהירות נסיעת הנאשם עובר לתאונה הינה 31 קמ"ש (מוצג ת/4), הבוחן הגיע לכלל מסקנה כי מהירות זו אינה סבירה לתנאי הדרך.

בחקירתו הנגדית הסכים הבוחן כי אף אם מפחיתים את מהירות הטורנס, היינו 6 קמ"ש ומגיעים לתוצאה שמהירות נסיעת הנאשם הינה 25 קמ"ש התאונה נמנעת. הבוחן קבע כי התאונה נמנעת **בכל מהירות** שהרי שדה הראיה היה תקין והנאשם יכול וצריך היה להבחין בהולכת הרגל. יתרה מכך, הבוחן קבע כי ככל שהמהירות יורדת כך יכול היה הנאשם לעצור בקלות יותר. (ראה עמוד 12 שורות 26-32 וכן עמוד 13 שורות 1-12 לפרוטוקול)

7. תאונת הדרכים אירעה באור יום ברחוב וייצמן, סמוך לכיכר המדינה, מקום הומה ומרכזי, הנאשם כנהג אוטובוס מכיר היטב את המקום והיה עליו לתת את הדעת על כך. נוכח האמור לעיל אני קובע כי הולכת הרגל חצתה בתחום מעבר החצייה ולפי ניסוי שדה

הראיה יכול היה הנאשם לראות אותה ובכך למנוע את התאונה.

לעניין זה ראה עפ"ת מחוזי 69490-01-20 **טאיב נ' מדינת ישראל**:

"אין חולק כי התאונה ארעה על מעבר חציה או בסמוך אליו. תאונה המתרחשת לפני מעבר חציה, על מעבר חצייה או בסמוך אליו, אינה מקימה אחריות מוחלטת על הנהג ברכב הפוגע, אך בנסיבות אלה יש בעובדה זו כדי להטיל על המערער אחריות מוגברת. תאונה בנסיבות המקרה שלפנינו, מצריכה בחינת התנהגותו של נהג הרכב הפוגע לפי אמות מידה מיוחדות וייחודיות המחייבות אותו לצפות התנהגות רשלנית מצדם של הולכי רגל רשלניים ולהתאים נהיגתו כך שתבטיח אפשרות עצירה ומניעת תאונה. בהקשר זה הפנה בית משפט קמא כנדרש ובהרחבה לפסיקה ההלכתית בעניין. לא נחזור על כל אלה, אך נצטט מתוך בג"ץ 8150/13 **כרסנטי נ' פרקליטות המדינה- המחלקה הפלילית** (6.8.14) לשם שלימות הדברים והבהרתם:

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961: "בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה... (6) בהתקרבו למעבר חציה". הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת. אין עסקינן באחריות קפידה. ...".

המערער נהג בניגוד לחובת הזהירות החלה עליו באותה דרך. המערער התקרב למעבר חצייה בו הבחין מבעוד מועד, במהירות של 30 קמ"ש, אך התרשל בכך שלא התאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך. (ראה שם 69490-01-20 **טאיב נ' מדינת ישראל**).

8. טענת ההגנה למחדלי חקירה אין כל בסיס שכן עולה כי נעשה ניסיון לזמן את עדת הראייה, אך זו לא שיתפה פעולה (מוצג ת/14). מכל מקום לא מצאתי כי העובדה שלא מסרה עדות פגעה בהגנת הנאשם.

כמו כן, עד התביעה מר יעקב ברכה לא הגיע להעיד וההגנה הסכימה להגיש את עדותו כפי שנמסרה במשטרה. משבחרה ההגנה שלא לזמן עדים אלה כעדי הגנה אין לה אלא להלין על עצמה.

9. מטעם ההגנה הוגשו 2 חוות דעת מומחים, האחת של עד הגנה מס' 1 מר מוטי אלמוג, קצין הבטיחות של חברת דן והשנייה של גב' מירי שילר, חוקרת תאונות דרכים. המאשימה החליטה שלא לחקור נגדית עדים אלה.

10. הנאשם בחר שלא להעיד.

ס' 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 קובע לאמור: "**הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע**". שתיקת הנאשם מחזקת את הראיות שישנן.

לאחר שבחנתי את העדויות המוצגים ויתר הראיות, נחה דעתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ולפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אב תשפ"ב, 15 אוגוסט 2022, במעמד הצדדים